

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 5.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950814041888/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

mig, pludseligt mødes af et Blik, der, om det ikke er Ginsten, dog har modtaget, og gjenstraalet noget af dens skjorte, venlige Klarhed. Hvad kan være saa skient som en Kvindes Blik, — og hvad igjen kan gjøre et saa isnende, ushyggeligt Indtryk!? For et Par Dines Skyld, som dem, der nylig saae ind i mine med tillidsfuld, forstaaende Mildhed, vilde jeg sige et evigt Farvel til mine Lustflotte, og for Livstid boe og bygge iblandt Eder. Hvormeget mere opmuntres jeg da ikke dertil, ved at see mange lignende Stjerner straalet frem, som alle venligt tilvinkle mig et „Velkommen!“

Men selv hos dem af Eder, der betragte mig med de bedste Dine, seer jeg en vis Forundring over min Dyrkelse udtrykt, et Duffe var at jeg skal erklære hvorfor jeg er kommen, og hvad jeg vil. Det er en billig Forundring, som jeg skal gjøre mig al Umage for at tilfredsstille.

Erre ikke, at jeg vil stille mig paa en Hjedestol, og holde Taler for Eder. En saadan Idee have I muligvis faaet ved mit tidligere yttrede Forsæt, at indvie mit Liv til en Kamp for Kvindens Frigjorelse. Jeg har jo altid sagt „vi“, ikke „I“, naar jeg talte om Kvinderne, og derved vist at jeg ikke stiller mig udenfor, men midt iblandt Eder, og allerhelst vil virke i Forening med Eder, for den Sag jeg bekjender mig som Tilhænger af. Det er ikke i mine Tanker mig, den Gude, der skal frigjøre Eder, men os, der tilhammen skulle tilkæmpe os „Guds

«Værns herlige Frihed», ved i Mand og Sandhed at medvirke til hans Riges Udbredelse paa Jorden. Naar Løven er om Godt og Ondt, kan jeg aldrig tænke mig nogen Afstillelse mellem mit og Dit. Al Verdens Sorg er min Sorg, dens Synd min Synd. Jeg kan ikke blive salig saalange eet Menneske er usaligt, for mig er der ingen Frihed opnaaet, før Alles Bænker ere løste. Med Menneskeslægten maar jeg staae og falde, fordi jeg elsker den, som mig selv.

Men det, man elsker, vil man saa gjerne forstaae, og forstaaes af, man vil slutte sig dertil, og leve sit Liv ikke i sig selv, men i det. Det er dette jeg mener med det frie aandelige Samliv, der skulde træde istedetfor vore fjedjommelige, unaturlige selskabelige Forhold, hvori Folk drives sammen, for igjen at adskilles ved Etikettens Skjermbrædt, der opstilles imellem hver Enkelt, saa man kan sige om den man taler med: „Sie ist nah, und ewig weit!“ Om det kan kaldes Sammenkomst ved jeg ikke — Samliv er det ikke! Samliv bestaaer ikke heller i at man samles i et Kaffeelskab for at afhandele „chronique scandaleuse“, ikke engang i at Damerne maale hinanden med spidste og ubfordrende Blik fra Top til Taa, paa Østergade. Men hvad er da Samliv? Det er den Samvirken i Manden, den gjensidige Hengivelse til hinanden, som bliver en naturlig Følge, naar man har samme Formaal: det Gode, og samme Fiende: det Onde.